

1894-05-05

SENDER

Emil Hannover

RECIPIENT

Johan Rohde

FACTS

Document type:
Letter

Language:
Dansk

Date explanation:
Hannover takker Rohde for brev samme dag i anledning af hans artikel om Hammershøi. Dette brev er dateret 4. maj 1894, fredag aften, og er efter al sandsynlighed blevet bragt ud den følgende dag.

Archive:
Den Hirschsprungske Samling

TRANSCRIPTION

Kjære, gode Ven,
Jeg troer sandelig, De har Ret: De er ikke stiv i den Kunst at læse Breve. Eller rettere: De troer, det altid er en Kunst at læse Breve og læser dem derfor aldrig naturligt.
Deres Brev gjorde mig forskrækkelig ondt. Hvor kunde De dog tro, jeg vilde saare Dem; De véd jo dog godt, De er min aller bedste Ven, og De skulde ikke have skrevet noget saa grimt som det, at jeg, "ligesom et Par forhenværende Venner" først nu havde "gjennemskuert" Dem. Ved De, hvad mit Brev først og fremmest betød? Jeg mener, hvad det var, som drev mig til at skrive det. Det var det, at jeg vilde forsøge paa at faa Dem til at trække Dem ud af "Høyens Minde", fordi Deres Deltagelse deri for første Gang i mit [2]
Liv maatte bringe mig i decideret Opposition til Dem. Og jeg har set, at Divergens om Sager kan bringe Personer langt fra hinanden. Der har, saavidt jeg mindes, aldrig været Strid imellem os, og Tilfældet her har jo allerede været nær ved at hidføre den.
Om jeg havde haft den Fornemmelse, at De havde handlet, saaledes som De gjorde, fordi De havde den Anskuelse, at ene saadant var det rigtigt, – saa havde jeg ikke skrevet. Men jeg kunde ikke se og kan ikke se andet, end at De har billiget noget, som De forud havde erklæret bestemt ikke at ville billige. Jeg tænkte mig da ikke Deres Forhold til

[3]

Sagen saa fast, at jeg ikke kunde
have Lov til at prøve at rokke ved
en Stilling, som ikke syntes frivillig
indtagen af Dem. Og da jeg frygtede, at
denne Stilling kunde blive skæbne-
svanger for vort gode, gamle Venskab,
– saa skrev jeg mit Brev.

Hvorom alting er: lad os dog
for dette vort gode, gamle Venskabs Skyld
endelig holde Fred. Hvorledes De end
fremtidig forholder Dem til denne
odiøse Sag, saa lover jeg Dem aldrig
at tænke ondt om Dem for det. Naar
jeg er uenig med Dem her, saa er det maaske
fordi jeg er lidt yngre end De, lidt hidsigere
og maaske ogsaa lidt mere krigerisk
anlagt.

Tak for Deres Brev i Dag i Anledning af

[4]

Artiklen om Hammershøj. Jeg blev
ganske stolt over Deres Bifald. Be-
høver jeg overhovedet sige Dem, og har
De nogensinde kunnet betvivle, hvor
uendelig meget, De er mig værd?
Deres hengivne

Emil Hannover

Gjør, gør Ven,

Jeg troer sandelig, De har Ret: De er ikke stiv i den Künst at læse Breve. Eller rettere: De troer, det altid er en Künst at læse Breve og læser dem derfor aldrig naturligt.

Deres Brev gjorde mig forskrækkelig ondt. Hvor kunde De dog tro, jeg vilde raare Dem; De véd jo dog godt, De er min aller bedste Ven, og De skulde ikke have skrevet noget saa grimt som det, at jeg, ligesom et Par forhenlevende Venner, havde gjenneuskrevet Dem.
Først nu

Vet De, hvad mit Brev først og fremmest betød? Jeg mener, hvad det var, som drev mig til at skrive det. Det var det, at jeg vilde forsøge paa at faa Dem til at tænke Dem ind af "Højens mind", fordi Deres Deltagelse deri for første Gang i mit

Liv maatte bringe mig i decideret
Opposition tie Dem. Og jeg har set,
at Divergens om Sager kan bringe
Personer langt fra hinanden. Der
har, saavidt jeg minde, aldrig været
Strid imellem os, og Tilfældet her
har jo allerede været nær ved at
hidsføre Dem.

Om jeg havde haft den Fornemmelse,
at De havde handlet, saaledes som
De gjorde, fordi De havde den An-
skuelse, at en saadant var det
rigtige, - saa havde jeg ikke skrevet.
Men jeg kunde ikke se og kan ikke
se andet, end at De har billiget
noget, som De forint havde erklæret
bestemt ikke at ville billige. Jeg
tænkte mig da ikke Deres Forhold tie

Sagen saa fast, at jeg ikke kunde
have Lov til at prøve at rokke ved
en Stilling, som ikke sigtes frivillig
indtagen af Dem. Og jeg da frygtede, at
denne Stilling kunde blive skæbne,
svanger for vort gode, gamle Venkabs,
— saa skrev jeg mit Brev.

~~Det~~ Hvorom alting er: lad os dog
for vort gode, gamle Venkabs Skyld
endelig holde Fæst. Hvorledes De end
fremtidig forholder Dem til denne
afvisne Sag, saa lover jeg Dem aldrig
at tænke andet om Dem for Det. Naar
jeg ^{er} ^{med} Dem her, saa er det maaske
fordi jeg er lidt yngre end De, lidt hissigere
og maaske ogsaa lidt mere krigerisk
anlagt.

Tak for Deres Brev i Dag i Anledning af

Artiklen om Hammershøj. J. blev
ganske stolt over Deres Bisfald. De,
høve mig overhovedet sige Dem, og har
De nogensinde kunnet betvivle, hvor
nænselig meget, De er mig værd.

Deres hengjeme

Emil Harnover